

Tegen het tij

Elizabeth Camden

Tegen het tij

Brevier

Voor mijn man, Bill... de inspiratie
achter elke held over wie ik ooit geschreven heb.

Copyright © 2012 by Elizabeth Camden
Originally published in English under the title *Against the tide* by Bethany
House a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan,
49516, U.S.A.
All rights reserved.

Nederlandse vertaling © 2013 Brevier uitgeverij
Madrigaal 11 – Kampen

Vertaling: Anneke Gijsbertsen
Omslagbeeld: © Mohamad Itani / Trevillion Images
Omslagontwerp: Brainstorm
Opmaak binnenwerk: Stampwerk

ISBN 978-94-91583-08-7
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Proloog

Boston, 1876

Lydia schaamde zich er een beetje voor dat haar jurk vochtig was op deze eerste schooldag. Het had de vorige avond geregend toen haar kleren in het want van het schip te drogen hingen. Maar ze had nog geluk dát ze naar school mocht, en ze deed haar best om niet aan haar klamme jurk te denken, terwijl ze met haar hand in de eeltige hand van haar vader naar het schoolgebouw liep. Hij leek nerveuzer te zijn dan zij tijdens hun wandeling vanaf de aanlegsteiger waar hun schip lag afgemeerd, ongeveer anderhalve kilometer bij de school vandaan. De school was een elegant stenen gebouw met echt glas in de ramen. Het schip waar Lydia op woonde had geen ramen, alleen geolied perkamentpapier dat wat licht binnenliet in de hut waar het hele gezin sliep.

Papa wilde helemaal niet dat ze naar school ging. De vorige avond hadden hij en mama er hevig ruzie over gemaakt, en Lydia had elk woord gehoord. Ze hadden haar en haar broertje Michael wel naar het ruim gestuurd, maar op een schip zo klein als de *Ugly Kate* kon je overal alles horen.

‘Dat meisje spreekt geen woord Engels!’ was haar vader tekeergegaan. ‘Wat heeft het voor zin haar naar school te sturen als ze geen woord verstaat van wat er gezegd wordt?’

‘Dat leert ze wel,’ zei mama. ‘Je weet toch nog wel hoe snel ze het Italiaans oppikte toen ze nog klein was? Ze spreekt al Grieks en Turks en zelfs Kroatisch door dat ene jaar dat we daar gewoond hebben. Ze is goed in talen, en Engels zal ze ook leren. Lydia is negen jaar oud en het wordt tijd dat ze naar school gaat.’ Tot nu toe waren ze nooit zo lang op één plaats gebleven dat Lydia naar school kon gaan, maar dat zou veranderen nu ze in Amerika waren aangekomen.

Lydia was nog een baby geweest toen ze hun kleine Griekse eilandje verlieten. Papa had verteld dat ze daar weg moesten omdat de mensen het niet goedvonden dat hij getrouwd was met een Turkse. Ze waren weggevaren in een vissersboot die papa eigenhandig gebouwd had en hadden de rotsachtige kustlijn van de Adriatische Zee gevolgd tot ze de Italiaanse eilanden bereikten. Daar waren ze ook niet lang gebleven. Van toen af hadden ze een tijd aan de kust van Albanië en Kroatië geleefd.

Ze woonden op papa's boot, wierpen de netten uit in de kristalheldere zee en haalden garnalen, zeeforel en zeebaars op. Lydia's vroegste herinneringen waren die aan zonovergoten dagen waarop ze de vis sorteerden in manden op het dek van hun boot. 's Avonds schoven ze de netten en de tuigage aan de kant en spreidden ze hun bed uit onder de sterren. Lydia's hele leven speelde zich af op de boot. Mama kookte het eten op een gasbrander, met Lydia op schoot om haar de letters van het alfabet te leren, en ze waste twee keer per week haar haren in het zoute water van de Middellandse Zee. Mama zei dat het zout en de zon samen zorgden voor de koperrode strengen in Lydia's donkere haar. 'Net een gloednieuwe stuiver,' zei mama altijd, als ze Lydia's haar kamde voor ze het liet drogen in de zon. Haar broertje, Michael, was op Sicilië geboren. Hij was nu vier jaar oud en ze mocht niet meer 'baby Michael' zeggen, maar dat was wel nog steeds hoe ze aan hem dacht.

Lydia wist niet waarom ze van Sicilië weg moesten, maar toen het zomer werd, waren ze aan boord gegaan van een enorm schip en helemaal de Atlantische Oceaan over gevaren naar Boston. Papa zei dat het hier beter zou zijn, maar Lydia had haar twijfels. Het vissersschip dat ze nu hadden, was niet half zo mooi als de boot die papa in Griekenland gebouwd had. Hij probeerde wel de *Ugly Kate* te repareren, maar er bleef water naar binnen sijpelen door de scheepsromp. Het was Lydia's baantje om met een hoosvat het water overboord te kieperen. Vijf keer per dag maakte ze het ruim leeg, maar er bleef altijd een paar centimeter water staan onder de vloer van de hut waar ze sliepen. Papa zei dat het klotsende water hun hut mooi schoonhield, en dat ze dankbaar moesten zijn dat ze zo'n bijzonder, zichzelf schoonhoudend schip hadden. Het hoorde allemaal bij zijn plan, lachte hij.

Het kon Lydia niets schelen dat ze op zo'n schamele schuit woonden. De afgelopen drie jaar was het enige wat op haar verlanglijstje voor kerst gestaan had, dat ze zo graag naar school wilde. Ze had in het dorp op Sicilië al af en toe een glimp opgevangen van kinderen die onderweg waren naar school en droomde van alle wonderschone dingen die ze leerden achter die gesloten deuren.

Maar papa wilde haar nog steeds niet laten gaan. Hij stak zijn vinger uit en wees naar Lydia's dunne katoenen jurk, die vijftien centimeter te kort was. 'Wil je echt ons prinsesje zo naar school sturen?' bromde hij tegen mama met een gebaar naar Lydia's enkels, die zichtbaar waren onder de zoom van haar jurk. Twee weken geleden had die vlamgevat toen Lydia te dicht bij de gasbrander kwam terwijl ze de vloer veegde, en mama had er een stuk af moeten knippen.

De brandplekken waren niet meer te zien, maar papa was nog altijd geschokt door wat er gebeurd was met de enige jurk die ze bezat.

‘Het gebeurt niet,’ zei hij vastbesloten. ‘Ik wil niet dat mijn prinsesje uitgelachen wordt door het gajes van Boston.’ Hij vertrok zijn gezicht, en Lydia dacht dat hij op het punt stond om in tranen uit te barsten.

Ze huppelde het dek over en sloeg haar armen om zijn middel. ‘Niet verdrietig zijn, papa. Ik heb zo Engels geleerd en dan kan ik het aan u en mama leren, en ook aan baby Michael. Straks spreken we allemaal Engels.’

Papa streek met zijn vereelde vingers het haar van haar voorhoofd. Hij omvatte haar met zijn armen en wiegde haar heen en weer. ‘Arme kleine waternimf, jij weet niet hoe wreed kinderen kunnen zijn.’

‘Het kan me niks schelen als ze me uitlachen,’ zei ze. ‘Mama kan mijn jurk wassen, zodat hij niet meer stinkt, en dan zie ik er net zo uit als alle andere kinderen.’

‘Vanavond zullen we je jurk wassen. Dan is hij schoon en fris als je morgen naar school gaat,’ zei mama. ‘Lydia móét naar school. Het is tijd.’

Lydia grijnsde van oor tot oor toen ze hoorde welke toon haar moeder aansloeg. Meestal gebeurde er wat papa wilde, maar als mama’s stem zo vastbesloten klonk legde hij zich altijd bij haar oordeel neer.

Die nacht regende het. Toen de eerste dikke regendruppels op het dak van de hut uiteenspatten, rende Lydia naar boven om haar jurk uit het want te halen. Ze viel plat op haar gezicht, omdat ze struikelde over de krabbenfuiken die naar het midden van het dek gegleden waren, en tegen de tijd dat ze de jurk kon pakken was hij doorweekt. Hij was nog steeds vochtig toen ze de volgende ochtend naar het schoolgebouw liep.

Lydia zat op een bank in de gang terwijl haar vader praatte met een mevrouw in een kantoortje naast de ingang van de school. Helemaal sprak hij Grieks, en hoe hij ook gebaarde met zijn handen, de vrouw begreep hem niet. Papa draaide zich om en wees naar Lydia. Toen daagde er begrip in haar ogen. Lydia liet zich van de bank afglijden toen de vrouw, die het behoorlijk zat was, naar haar toe kwam en voor haar bleef staan. Ze ratelde snel een paar zinnen af tegen Lydia en zweeg toen, alsof ze verwachtte dat Lydia iets terug zou zeggen. De vrouw leek erg streng, zo kritisch als ze Lydia’s jurk bekeek, en vooral toen ze haar hand uitstak en voelde aan de nog vochtige

stof. Binnensmonds mompelde ze iets en ze keek papa misprijzend aan, hoewel het Lydia's idee was geweest om de jurk te wassen.

Lydia hield haar ogen strak gericht op de mond van de vrouw, die keer op keer dezelfde zinnen herhaalde en dan zweeg, alsof ze een antwoord van Lydia verwachtte. Lydia kende maar één Engels woord, en misschien was dit het goede moment om het te gebruiken.

Ze keek de mevrouw recht in de ogen, glimlachte en zei: 'Ja.'

Dat leek het goede antwoord te zijn, want de vrouw gebaarde naar Lydia dat ze haar moest volgen. Lydia begreep dat de school haar toegelaten had en kon haar geluk niet op. Snel keerde ze zich om en zwaaide naar haar vader, die zijn pet om en om draaide in zijn handen. Hij keek haar ongerust na terwijl hij terug zwaaide.

Lydia stooft de mevrouw achterna, die de gang door liep. Ze ging naar school! De gangen waren breed en recht, de vloeren waren glanzend geboend. Het rook er zo fris dat alleen ademen haar al een goed gevoel gaf.

Het was duidelijk dat ze te laat was voor de les, want de andere leerlingen zaten aan hun tafeltjes en een man voor in het lokaal schreef iets op een van de mooie zwarte schoolborden. De deur kraakte toen hij openging en alle ogen richtten zich op Lydia. De zure mevrouw praatte met de meester. Lydia draaide zich naar de klas toe om te kijken naar de leerlingen die in keurige rijen achter hun tafeltjes zaten.

Ze waren zo *schoon*. Ze hadden allemaal hun haren gekamd en droegen sokken in hun schoenen. Zagen ze er altijd zo netjes uit of was dat alleen omdat het vandaag de eerste schooldag was? De meester trok Lydia aan haar hand mee naar een tafeltje achter in het lokaal. Haar eigen tafeltje! Er was een bijpassende stoel en ze hoefde met niemand te delen! De man begon tegen haar te praten, maar ze verstond hem niet. Hij had een vriendelijk gezicht. Hij knielde op de grond naast haar tafeltje en herhaalde zijn woorden, maar nu langzamer. Het maakte niet uit. Ze had er geen idee van wat hij zei, maar ze wist wel dat het een vriendelijke man was en dat hij een antwoord van haar verwachtte.

Ze grijsde breed. 'Ja,' zei ze, en opnieuw scheen dat het goede antwoord te zijn.

De meester ging terug naar de voorzijde van het lokaal en de les begon.

Lydia rende zo snel als haar dunne benen haar konden dragen. Ze suisde door de lucht terwijl ze zich na schooltijd naar de aanlegstei-

ger haastte om papa te zien. Het duurde niet lang of ze ontdekte hem, ijsberend over de kade en nog steeds met een bezorgde trek op zijn gezicht. Lydia kon precies het moment onderscheiden waarop hij haar zag aankomen, want hij rukte de pet van zijn hoofd en struinde met die enorme stappen van hem over de aanlegsteiger naar haar toe. Ze dacht dat haar longen zouden barsten toen ze nog sneller ging lopen om zich in zijn armen te kunnen werpen. ‘O, papa, het was geweldig!’

Het woord leek te zwak om de vreugde te beschrijven die ze in zich voelde gloeien. Ze wilde hem vertellen wat een prachtige school het was en hoe vriendelijk de meester tegen haar geweest was. Er was nog zoveel meer dat ze wilde zeggen, maar haar keel kneep zich dicht toen ze probeerde te praten. Waarom moest ze huilen nu ze zo gelukkig was? Dikke tranen rolden over allebei haar wangen en ze kon geen woord uitbrengen door de brok in haar keel.

‘De meester heet meneer Bennett,’ vertelde Lydia haar ouders, toen ze weer terug waren op het schip. ‘Ik zag de letters van zijn naam op het schoolbord staan, en tijdens de lunch kwam hij bij me zitten en hij herhaalde het keer op keer, net zolang tot ik het begreep. Hij was heel erg aardig, en hij gaf me zelfs een stuk van zijn boterham.’

Mama had er niet aan gedacht dat de kinderen eten voor tussen de middag moesten meebrengen. Ze zei dat Lydia de volgende dag een mooi stukje verse kabeljauw voor meneer Bennett moest meenemen om hem ervoor te bedanken dat hij zo aardig was geweest.

‘En de kinderen? Waren die aardig tegen je?’ vroeg papa behoedzaam, met een bezorgde blik in zijn ogen.

Lydia was niet dom; ze had best gezien dat een paar meisjes lachten om haar korte jurk en achter hun hand aan het fluisteren waren. Het interesseerde haar niet. Waarom zou ze zich door zoiets onnozels laten dwarszitten als ze een stevige tafel had, helemaal voor haar alleen, en als er zoveel fascinerends te zien was in het lokaal? Er hingen kaarten aan de wand met lijnen erop die de grenzen aangaven van alle landen in de hele wereld, en in een hoek stond een opgezette adelaar met wijd uitgestrekte vleugels. Maar haar vader was ongerust en hij wachtte op haar antwoord.

‘Niemand heeft iets vervelends tegen me gezegd,’ zei ze naar waarheid.

Dat ze geen Engels sprak was niet echt een probleem, want de volgende dag ontdekte Lydia dat twee van de kinderen in de klas Italiaans spraken en er was ook nog een meisje dat alleen Russisch

sprak. Ze werd vriendinnen met hen en elke dag ging ze naast hen zitten tijdens de lunch. Zo pikte ze snel een paar woorden Russisch op om toe te voegen aan haar collectie vreemde talen.

Terwijl de weken voorbijgingen leerde Lydia steeds meer Engelse woorden. Meneer Bennett scheen bijzonder tevreden te zijn over het tempo waarin ze leerde. ‘Knappe meid,’ zei hij dan en gaf haar een klopje op haar hoofd. Lydia wist niet wat ‘knap’ betekende, maar ze wist dat het iets goeds was en ze vond het heerlijk als meneer Bennett haar een knappe meid noemde.

Maar op deze bijzonder kille dag in oktober voelde Lydia zich niet zo knap, toen ze op de aanlegsteiger stond te wachten op haar vader. Normaal gesproken waren papa en de *Ugly Kate* er al als ze uit school kwam. Er stond behoorlijk wat wind, dus het zou geen probleem moeten zijn om terug te zeilen naar de haven. Lydia ging op een bankje zitten, schommelde met haar benen en schopte tegen een afgedankte hoop touw terwijl ze wachtte tot de *Ugly Kate* zou aankomen.

Tegen de tijd dat de zon daalde naar de horizon rammelde haar maag van de honger en het werd koud. Papa zou nooit vergeten haar op te halen na school, dus moest er iets mis zijn met de *Ugly Kate*.

Ze wist niet wat ze moest doen. Terwijl de zon steeds lager zakte, meerde het ene schip na het andere af aan de kade. De zeelui tuigden hun boot af en maakten de touwen stevig vast. Daarna hingen ze hun vangst over hun schouder en verlieten de steiger om naar huis te gaan. Intussen was Lydia hevig gaan rillen; ze wist niet of het van de kou kwam of doordat ze zo bang was. Misschien moest ze de hele nacht wel hier op de kade doorbrengen.

Het zou niet voor het eerst zijn dat ze buiten moest slapen. Toen ze net in Boston aangekomen waren, hadden ze twee weken in een park doorgebracht, terwijl papa zocht naar een schip dat hij kon kopen. Hij had tegen hen gezegd dat het één groot avontuur was. ‘Bedenk maar eens hoeveel geluk we hebben dat we niet in een stinkend oud krot zitten, nu we de kans krijgen om te slapen onder de sterren, als in een kathedraal,’ had hij gezegd. Op dat moment had Lydia de voorkeur gegeven aan een stinkend oud krot, maar haar vader had haar ervan verzekerd dat slapen onder de sterren hoorde bij zijn plan. ‘Adem diep die heerlijke schone Amerikaanse lucht in!’ had hij gezegd. ‘Buiten slapen is de enige manier om dat mee te maken, en die kans zouden we niet graag laten lopen!’

Lydia probeerde te genieten van de schone Amerikaanse lucht, terwijl ze in elkaar gedoken op het bankje zat, maar het was te koud

om diep adem te halen. Er was een groot verschil tussen buiten slapen in augustus en buiten slapen in oktober. Ze ontdekte een stuk afgedankt zeildoek achter op de werf en sloeg het om haar schoudera.

Ze was een sufferd dat ze zich zoveel zorgen maakte om papa. Hij was de beste zeeman van de hele wereld. Hij had de boot waarop ze op Sicilië gewoond hadden met eigen handen gebouwd en hij had de *Ugly Kate* opgekalefaterd zodat ze weer uit kon zeilen, ook al noemde mama haar een drijvend wrak.

Af en toe dommelde ze in, maar ze schoot steeds weer wakker zodra haar greep op het stuk zeildoek verslapte en de kou door haar dunne jurk beet. Toen het zwakke morgenlicht over de baai viel, speurde Lydia de tientallen schepen af die gemeerd lagen aan de kade, biddend dat de *Ugly Kate* 's nachts de haven binnengevaren was zonder dat zij het gemerkt had. Haar vader zou haar uitlachen en zeggen dat ze een sufferd was om ook maar een ogenblik te denken dat hij haar niet zou komen halen.

Ze klom op het bankje en keek de kade langs, waar het druk was met tientallen schepen die de haven in en uit voeren. Zo ver haar oog reikte, vertoonde geen enkel schip enige gelijkenis met de *Ugly Kate*.

Lydia spande zich tot het uiterste in om te verstaan wat er om haar heen gezegd werd, maar alle grote mensen praatten zo snel en niemand nam de tijd om haar te helpen het te begrijpen. Meneer Bennett, haar meester, was er ook, en twee mannen met politieuniformen aan. Een andere man droeg een grappig shirt met een wit stukje in de kraag, Lydia dacht dat hij misschien een soort geestelijke was.

Een paar woorden hoorde ze steeds weer langskomen. *Weeshuis* was er een van. *Terugsturen* en *Griekenland* waren de andere woorden die de mannen voortdurend gebruikten. Ze had geen idee wat *weeshuis* betekende, maar ze dacht dat het iets goeds moest zijn, want meneer Bennett leek een voorkeur te hebben voor dat weeshuis. Zijn gezicht liep rood aan en hij schudde zijn hoofd als de anderen het over 'terugsturen' hadden.

Het was nu vijf dagen geleden dat ze die afschuwelijke nacht buiten had doorgebracht, en haar familie was niet teruggekomen. Ze wist dat papa haar nooit in de steek zou laten, wat betekende dat de *Ugly Kate* waarschijnlijk was vergaan op zee. En dat betekende weer dat papa en mama en baby Michael allemaal dood waren, maar Lydia weigerde dat te geloven. Ze moesten verdwaald zijn, en ze zouden gauw terugkomen.

Ze was opgevangen op een plek die ze ‘klooster’ noemden, waar een heleboel vrouwen helemaal in het zwart gekleed waren. Maar er waren geen kinderen en de dames in het zwart wisten niet wat ze met haar aan moesten. Gisteren hadden ze een Griekse visser naar het klooster toe gebracht om voor haar te vertalen. Hij had dikke grijze wenkbrauwen en zijn gezicht had een getaande huid, als leer. Hij had haar allerlei vragen gesteld over haar familie in Griekenland.

‘Ik heb geen familie in Griekenland,’ zei ze.

De man lachte spottend. ‘Iedereen in Griekenland heeft familie,’ zei hij. ‘Grote families. Enorme families. Je zult het naar je zin hebben in Griekenland. Vertel me nu maar over je familie in Griekenland en waar ze wonen.’

Lydia probeerde zich te herinneren of haar vader terloops een naam genoemd had, maar ze kon er niet een bedenken. ‘Papa zei dat hij Griekenland halsoverkop moest verlaten.’

De man trok een van zijn dikke wenkbrauwen op. ‘Halsoverkop, hè? Waarom was dat?’

‘Papa zei dat het was omdat mama een Turkse is.’

‘O,’ zei de visser. Hij begreep het en werd er verdrietig van. ‘Dat kan kloppen.’ Hij wendde zich tot de politieagent die achter hem stond en begon in het Engels tegen hem te praten. De woorden waren zo eenvoudig dat zelfs Lydia ze kon verstaan.

‘Dit kind heeft geen familie,’ zei hij.

Meneer Bennett leek er tevreden mee dat ze naar het weeshuis ging. Het stond aan de andere kant van Boston, en de politieagent zou haar ernaartoe brengen. Ze zou nooit meer terugkomen in die prachtige school met de mooie stevige tafeltjes en de heldere ramen. Meneer Bennett hurkte bij haar neer zodat hij haar in de ogen kon kijken, maar ze kon het niet verdragen hem voor altijd afscheid van haar te zien nemen. Meneer Bennett was de enige op de hele wereld die zich iets aantrok van wat er met haar gebeurde, en nu raakte ze hem ook nog kwijt. Hij nam haar hand in de zijne en kneep er even in.

‘Je redt het wel,’ zei hij langzaam. ‘Je bent zo’n knappe meid.’

Er kwam een waas voor haar ogen toen hij haar een knappe meid noemde. Ze voelde zich op dit moment niet echt knap; ze voelde zich zwak en bang en alleen. Maar misschien had meneer Bennett wel gelijk. Misschien was het weeshuis een fijne plek waar ze kon leren en nieuwe familieleden kon vinden.

Het duurde niet lang voordat Lydia geleerd had dat er niets fijn was aan het Crakken-weeshuis.

Hoofdstuk 1

Vijftien jaar later, 1891
De marinewerf van Boston

‘Het lijkt wel of de Russische marine een nieuwe gevechtshelikopter in gebruik heeft genomen,’ zei Lydia.

Het was moeilijk te zeggen omdat de foto zo korrelig was, maar de helikopter zag er anders uit dan de andere die in de Russische kranten hadden gestaan. Lydia stond op vanachter haar bureau en liep het kantoor door om de krant aan Willis te laten zien, wiens encyclopedische kennis van gevechtsvliegtuigen verbluffend was. Ze hoopte maar dat hij haar zou willen helpen. Ze werkte nu al meer dan vier jaar op de onderzoeksafdeling van de Amerikaanse marine, maar het hinderde Willis nog steeds dat er een vrouw was aangesteld voor dit soort werkzaamheden.

Lydia gaf Willis een vergrootglas om de foto nauwkeuriger te kunnen bekijken. ‘Ik kan me niet herinneren dat de Russen ooit een draaiende geschutskoepel hebben gehad,’ zei ze, ‘maar het ziet er naar uit dat ze er nu wel een hebben, denk je ook niet?’

Willis Colburn was erg mager, met scherp uitstekende jukbeenderen. Hij duwde zijn bril wat hoger op zijn neus terwijl hij de foto bestudeerde. ‘Je weet best dat jij verondersteld wordt de expert te zijn op het gebied van Rusland,’ zei hij stekelig.

Om precies te zijn was Lydia de expert op het gebied van Rusland, Griekenland, Turkije, Italië, Albanië en Kroatië. Haar baan hield in dat ze kranten, technische verslagen en verder alles wat vanuit Zuid-Europa verzonden werd, onderzocht op nieuwe ontwerpen van militaire voertuigen. Toen ze de advertentie voor iemand met een uitgebreide talenkennis en gedegen inzicht in schepen gezien had, was ze een gat in de lucht gesprongen van opwinding. De eerste twee jaren nadat ze het weeshuis verlaten had, waren moeilijk geweest. Ze had gewerkt in een visfabriek, en had zo lang blikjes gevuld met gezouten makreel dat ze niet meer rechttuit kon kijken. Het was eentonig en vies werk geweest en aan het eind van de week kon ze nauwelijks de huur betalen voor haar kamer in een pension. Daarom was ze er zo tuk op geweest de baan bij de marinewerf in de wacht te slepen. De functie vroeg om iemand die buitenlandse documenten kon lezen én ontwikkelingen in scheepsontwerpen kon duiden.

Lydia wist alles nog over de zeilen en de tuigage van vissersschepen, maar toen ze de indrukwekkende oorlogsfregatten op de marinewerf voor het eerst zag, bekwam haar de twijfel of ze haar kennis van schepen niet te hoog had ingeschat.

Admiraal Fontaine scheen er niet mee te zitten. De aantrekkelijke man met scherp getekende gelaatstrekken, die veel te jong leek voor de positie van admiraal, had alleen zijn schouders opgehaald. 'Het is makkelijker jou de kenmerken van oorlogsschepen bij te brengen dan iemand vijf of meer talen te leren,' had hij gezegd. 'Je bent aangenomen.'

Het was toch niet te geloven? Het kleine meisje uit Griekenland, dat opgegroeid was op een gammele vissersboot en nooit een fatsoenlijk paar schoenen gehad had, was nu de vertrouwde assistent van een admiraal bij de Amerikaanse marine. Elke dag liep ze de rijen torenhoge schepen langs die aan de marinewerf gemeerd lagen, voordat ze zich op haar werk meldde. Het kantoor keek uit op de droogdokken, waar de kruisers en slagschepen van de marine grondig werden geïnspecteerd en opnieuw uitgerust om weer dienst te kunnen doen.

Lydia wist dat haar baan van levensbelang was. Aan het einde van de Burgeroorlog, in 1865, was het budget voor de Amerikaanse marine tot op het bot uitgekleed, omdat de fondsen gebruikt werden voor een massale uitval naar het westen. Behalve het hoogstnoodzakelijke om de thuishavens te beschermen had de regering geen enkele belangstelling voor het in de vaart houden van de marine. Ten tijde van de grootste technische sprongen voorwaarts in de geschiedenis kwam de Amerikaanse marine tot stilstand, terwijl de zeevarende landen van Europa geld pompten in pantserschepen, stoomschepen, torpedo's en lange-afstandwapens.

Pas na een beschamend incident, toen de Verenigde Staten zich moesten terugtrekken voor de marine van Chili, kon het Congres ertoe gebracht worden actie te ondernemen. Er werd een instantie opgezet om informatie te verzamelen over buitenlandse scheepstechnologie. Marine-attachés werden heel Europa rond gestuurd om scheepsbouwkundige technieken te bestuderen. Het grootste gedeelte van deze onderzoeken was publiekelijk bekend, maar een klein deel van de inlichtingen werd in het geheim verzameld. Als deze officieren belangrijke gegevens op papier ontdekten, verzonden ze deze naar Amerika, naar admiraal Fontaine, om ze in het Engels te laten vertalen. Elke week weer ontving Lydia stapels krantenknipsels, handleidingen en technische verslagen. Ze vertaalde ze, vergeleek ze met elkaar en nam elke snipper papier op in een register.

Meekijken en proberen de grote zeemogendheden bij te houden was niet echt de beste manier om de overhand te krijgen op zee, maar het leverde uiteindelijk wel geld op voor de ploeg vertalers die dicht in de buurt van het kantoor van admiraal Fontaine zijn werk deed.

‘Deze Russische geschutskoepel lijkt een beetje op wat de Engelsen gebruiken, vind je ook niet?’ vroeg Lydia aan Willis. Ze draaide de pagina van het boekje een kwartslag om hem de rest van het artikel te laten zien, maar hij kromp ineen en sloeg beide handen tegen zijn voorhoofd.

‘Alsjeblieft, Lydia. Het geritsel van dat papier krast als messen over mijn huid.’ De dag ervoor had de geur van het sap dat ze had gedronken hem duizelig gemaakt en een week geleden had hij geklaagd dat het gewicht van de lucht hem uitslag bezorgde. Toch scheen Willis als admiraal Fontaine in de buurt was altijd zo taai te zijn als een berggeit.

Lydia ging zachter praten, wat Willis vaak tot kalmte bracht, en probeerde het opnieuw. ‘Is deze geschutskoepel dezelfde als die de Engelsen hebben, of is het iets heel nieuws?’

‘Het is niet nieuw,’ zei Karl Olavstad vanachter zijn bureau aan de andere kant van het kantoor. ‘De Noren hebben al minstens drie jaar zo’n geschutskoepel.’

Karl was belast met het vertalen van papieren uit Noord-Europa en Scandinavië, terwijl een jongeman die Jacob Frankenberg heette, de ontwikkelingen in West-Europa op de voet volgde. Willis was een historicus uit Londen die zich gespecialiseerd had in de geschiedenis van de zeevaart. Zijn kennis van scheepsbouw over de hele wereld werd door niemand geëvenaard. Hij volgde de ontwikkelingen in de Engelse marine en had de antwoorden op alles wat de vertalers aan hem voorlegden.

‘De Noren hebben hem gepikt van de Engelsen,’ zei Willis met vermoeidheid in zijn stem. ‘De hele Noorse marine zou zinken naar de bodem van de zee als ze de Engelsen niet naar de kroon konden steken.’

Lydia leunde met haar heup tegen de zijkant van Willis’ bureau, nieuwsgierig om te horen hoe Karl zou reageren op het salvo dat op hem was afgevuurd. Toen ze nog maar net op de marinewerf werkte, had het gebekvecht tussen haar collega’s haar in de war gebracht en aan het schrikken gemaakt. Als er in het Crakken-weeshuis ruzie ontstond tussen de kinderen, verstopte Lydia zich in een bezemkast. Maar ze had al spoedig in de gaten gekregen dat Karl en Willis ervan genoten elkaar vliegen af te vangen.

‘Laten we hopen dat de Noren niet gaan proberen de Engelse keuken te evenaren,’ zei Karl. ‘Ze zouden louter de eentonigheid van gekookte kool, gekookte erwten en gekookt rundvlees al niet overleven.’

Achter zijn bureau, naast het raam met uitzicht op de droogdokken legde Jacob zijn Duitse krant neer en mengde zich in de strijd. ‘Vergeet de gekookte tong niet,’ zei hij huiverend. ‘De enige keer dat Willis mij bij zich thuis heeft uitgenodigd, gaf zijn vrouw me gekookte tong met ingemaakte uien te eten. Ik was nog maar twee weken in het land, en ik had bijna rechtsomkeert gemaakt naar Salzburg.’

Lydia wist dat dat nooit zou gebeuren. Iedereen in dit kantoor kwam uit het buitenland, en toch hadden ze stuk voor stuk hun wortels geplant in de rijke bodem van Boston, taai en vasthoudend als die van een machtige eikenboom. Kwam het doordat Lydia nooit een echt thuis had gehad dat ze zo intens loyaal was aan Boston en aan haar werk bij de marinewerf? Haar respect voor admiraal Fontaine droeg zeker bij aan de eer die ze stelde in haar werk hier, maar het was meer dan dat. Na jaren van angst en eenzaamheid, eerst in het weeshuis en later in de visfabriek, had ze uiteindelijk een plek gevonden waar ze het gevoel had erbij te horen, hier bij de bruisende haven van de marinewerf. Jacob, Karl en zelfs de irritante Willis waren als familie voor haar en ze bloeide op door hun ongedwongen vriendschap.

‘Wat is de officiële naam van deze geschutskoepel?’ vroeg ze aan Willis. ‘En kun je me vertellen of het een gladloopsgeweer is of een met een getrokken loop?’

Willis kneep in het puntje van zijn neus. ‘Zeg maar tegen de admiraal dat het een Hotchkiss snelvuurgeweer is, aangepast voor het gebruik op schepen. Aan die informatie heeft hij voldoende.’

Lydia kreeg de kriebels. Ze wilde niet dat haar verslagen voldoende waren, ze wilde dat ze onberispelijk waren. Haar verslag moest aan het eind van de dag klaar zijn en ze had Willis’ medewerking nodig. Zijn theebeker was leeg en ze wist hoe verslinderd de man was aan zijn Earl Grey.

‘Zal ik nog een kop thee voor je maken?’ vroeg ze aan Willis. ‘Als ik dan water kook, kun jij misschien een lijstje voor me maken van alle Engelse en Noorse schepen met hetzelfde type Hotchkiss geweer aan boord.’

‘Akkoord,’ stemde Willis toe. Ze was er niet verbaasd over. In een hoek van de kantooruimte stond een kolengestookte kachel, die

goed van pas kwam om tegemoet te komen aan Willis' ernstige afhankelijkheid van Earl Grey thee. Lydia opende het deurtje en gooi-
de wat kolen op het vuur.

'Je zou het risico kunnen nemen de dingen wat gemakkelijker op te vatten, Lydia,' zei Jacob. 'Niet elk verslag hoeft voorzien te zijn van voetnoten, vergeleken te worden met andere informatie en driedubbel gecontroleerd. Je maakt dat wij ongunstig bij je afsteken. Bovendien vindt de admiraal een meisje dat zich kan ontspannen ook wel leuk voor een keer.'

Het bloed steeg haar naar de wangen. Dat was de tweede keer deze maand dat Jacob haar ermee plaagde dat ze admiraal Fontaine wat al te graag mocht, wat onzin was. 'Jacob, je puberale fantasie gaat weer met je op de loop.'

'Kom op, Lydia. Er zijn zo veel meisjes die verliefd zijn op admiraal Fontaine,' zei Jacob. 'Eenzame weduwnaar. Machtig. Stervensrijk. De helft van de meisjes in Boston huilt zich 's avonds in slaap vanwege hem.'

Met een klap deed ze het deurtje van de kachel dicht. Goed, ze voelde misschien een beetje heldenverering voor de generaal, maar ze had beslist nooit gespeeld met dit soort belachelijke ideeën. En zijn kantoor bevond zich vlak achter haar; voor zover zij wist kon hij elk woord horen. 'In de eerste plaats,' zei ze strak, 'huil ik nooit. Nooit. En ik besteed niet meer zorg aan mijn verslagen voor de admiraal dan jullie allemaal.'

Karl haalde niet eens zijn neus tussen de pagina's van een Noorse krant vandaan, maar zijn stem klonk scherp. 'Je hebt Albanees geleerd voor hem...'

Jacob sprong in het gat. 'Ja, Lydia, je hebt Albanees geleerd voor hem!'

Ze knarsetandde. Ze had geen Albanees geleerd voor de admiraal; ze had het gedaan omdat kennis van die taal gemist werd op dit kantoor en omdat zij degene was die de taal het snelst kon leren. Het had niets te maken met verliefdheid op de admiraal en ze kon het zich niet permitteren dit soort praatjes uit de hand te laten lopen. Ze zette water op en liep naar Jacobs bureau, waar ze bleef staan. 'Alsjeblijft, *alsjeblijft*, plaag me hier niet mee,' zei ze met een ongewoon ernstige klank in haar stem. 'Je hebt er geen idee van hoe moeilijk het is voor een vrouw om werk van niveau te vinden en ieder beetje roddel kan me mijn baan kosten. Snap je dat nou niet?'

Jacob verbleekte. In zijn hele broodmagere lijf was geen spoortje gemeenschap te vinden en hij had er nooit bij stilgestaan wat voor

haar het gevolg kon zijn van zijn grapjes. ‘Oké, sorry, Lydia,’ gaf hij snel toe, terwijl hij zijn ronde brillette wat hoger op zijn neus duwde. ‘Het spijt me als ik iets, eh, iets doms heb gezegd.’

Nu voelde Lydia zich schuldig omdat ze zo uitgevallen was. ‘Iemand die zes talen spreekt is niet dom.’ Ze gaf hem een mep tegen zijn arm. ‘Sukkel.’

Ze ging terug naar haar ketel en deed er nog wat water bij. ‘Zet maar een hele pot,’ zei Karl. ‘Adonis komt vanmiddag en je weet hoe kribbig de admiraal altijd is na die ontmoetingen.’

Ze verstijfde. Het was altijd een slecht teken als die man de admiraal kwam opzoeken.

Zijn naam was luitenant Alexander Banebridge, maar Karl had hem ‘Adonis’ gedoopt omdat de man zo belachelijk mooi was. Geen van hen wist wat zijn mysterieuze bezigheden op de marinewerf inhielden, maar de admiraal was altijd nors en somber na zijn bezoeken. Humeurig ook. En iemand die er de oorzaak van was dat de admiraal kribbig werd, terwijl iedereen wist dat hij de gelijkmoedigheid zelf was, kon rekenen op Lydia’s instinctieve wantrouwen.

Lydia vermoedde dat luitenant Banebridge een van de buitenlandse attachés was die de admiraal rapporten bracht over schepen overzee, maar ze wist het niet zeker. De man zei nooit een woord tegen haar. Hij stapte snel en doelbewust het kantoor van de admiraal binnen en altijd als hij weg was bleef er een sombere sfeer hangen.

Ze kon het zich niet veroorloven zich zorgen te maken over de geheimzinnige bezoeker van de admiraal. Ze zette de ketel weer op de kachel, opende het theebusje en liet zich door de geur kalmeren. Al werd ze honderd jaar, altijd zou ze houden van de milde geur van Earl Grey thee. Kwam dat omdat die haar aan kantoor deed denken? Voor de eerste keer in haar leven had ze een baan waar ze van hield en verdiende ze een behoorlijk salaris. Ze kon een eigen appartement betalen, deugdelijk, met een stevige vloer en een plafond dat niet lekte, waar ze kon gaan slapen zonder bang te hoeven zijn dat vervelende kinderen haar schoenen zouden stelen die ze uittrok voor ze naar bed ging.

De deur van het kantoor vloog open en klapte tegen de muur. Tot Lydia’s stomme verbazing kwam Big John binnen, de eigenaar van het café op de begane grond van het gebouw waar ze woonde. Hij had een vuurrood hoofd en kon nauwelijks genoeg adem naar binnen krijgen.

‘Lydia, je wordt uit je huis gezet,’ zei hij met schorre stem.

Lydia liet het theebusje vallen, en de theeblaadjes dwarrelden over de vloer. 'Wát?' Het woord kwam als een rauwe kreet over haar lippen.

'Er zijn net werklui gearriveerd,' zei hij. 'Ze zijn je meubels op straat aan het zetten. Ik heb tegen ze gezegd dat ze je er nog niet uit mogen zetten, maar ze luisteren niet.'

'Dat kunnen ze niet doen! Ik heb papieren waarop staat dat ik mag blijven. Admiraal Fontaine heeft ze zelf opgesteld.' De paniek golfde door haar heen bij de gedachte dat ze haar huis zou verliezen. Het was meer dan alleen een gevoel dat haar bond aan haar bescheiden appartement op de derde verdieping van een gebouw dat de onwaarschijnlijke naam *Laughing Dragon* droeg. Dat appartement was haar heiligdom, het eerste thuis in haar leven waar ze zich helemaal veilig voelde.

Ze moest direct naar huis. 'Zeg tegen de admiraal wat er is gebeurd,' riep ze tegen Jacob terwijl ze de deur uit vloog. Ze trok haar rokken op en rende alsof haar leven ervan afhing... wat ook zo was. Sinds de ochtend waarop ze het weeshuis had verlaten, had ze elk uur van de dag gewijd aan het verdienen van genoeg geld om een veilig thuis voor zichzelf te creëren. En nu ze dat eindelijk had, zou ze alle plagen van Egypte bestrijden om het te houden.

Hoofdstuk 2

Lydia worstelde zich tussen het drukke voetgangersverkeer door, terwijl ze de *Charleston Bridge* over holde en sneed een stuk af over het grasveld van de *Old North Church*. De steek in haar zij werd steeds erger, terwijl ze door bochtige steegjes en over kronkelende stenen paadjes naar huis rende. Het was anderhalve kilometer voor ze bij de *Laughing Dragon* was en zag dat haar kledingkast op straat stond met een stapel opgefroren beddengoed ernaast. Twee mannen kwamen met haar matras de deur uit. Mevrouw Brandenburg stond met een notitieblok op de stoep, en maakte een lijst van Lydia's eigendommen.

'Wat bent u aan het doen?' kon Lydia met moeite uitbrengen, terwijl ze glijdend tot stilstand kwam. Ze hijgde zo dat ze nauwelijks rechtop kon blijven staan. 'U kunt me er niet uit zetten, we hebben een afspraak.'

Mevrouw Brandenburg klemde haar lippen op elkaar. 'Juffrouw Pallas, u hebt zich niet gehouden aan de voorwaarden van onze afspraak en bent dus in overtreding. U wordt uit uw huis gezet.'

De vorige maand was *Laughing Dragon* verkocht aan de familie Brandenburg en zij waren niet geïnteresseerd in het verhuren van de appartementen, en ook niet in de verhuur van het café op de begane grond. De huurders moesten hun appartement kopen of direct vertrekken. Omdat admiraal Fontaine aan Harvard rechten gestudeerd had, was ze instinctief naar hem toe gerend om hulp, toen ze dat afschuwelijke bericht kreeg. Hij had het document kritisch bekeken en een uitweg gevonden die de nieuwe eigenaars over het hoofd hadden gezien. De admiraal had Lydia geholpen te onderhandelen over extra tijd om het geld voor haar appartement bij elkaar te krijgen, in ruil daarvoor moest ze wat administratief werk doen voor de nieuwe eigenaars. Ze had nog vier maanden om de laatste zeshonderd dollar ergens vandaan te halen, als dat niet lukte was ze het enige behoorlijke thuis dat ze ooit gehad had kwijt.

Haar bureau was nog niet naar beneden gesjouwd. De papieren met het bewijs dat ze tot december de tijd had om het appartement te kopen lagen in de bovenste la. 'Ik heb alles gedaan wat in de overeenkomst staat. Ik ga nu naar boven om het contract te halen.'

Mevrouw Brandenbergs stevige arm schoot uit om haar tegen te houden. 'Geen sprake van, als dat betekent dat u het gebouw moet betreden. Dit is privé-eigendom en u hebt het recht niet om

naar binnen te gaan. Mijn man heeft vanmorgen een bezoekje gebracht aan uw bank en er is geen enkel teken dat u ook maar in de buurt komt van het bedrag dat u nodig hebt om dit appartement te kopen.'

Ze had gelijk, Lydia's kansen om in de volgende vier maanden zeshonderd dollar te verdienen waren klein. Op de marinewerf verdiende ze dertig dollar in de week, maar als ze de rekeningen betaald had hield ze nooit meer dan vijf dollar over. Ze had extra vertaalwerk aangenomen waar ze het maar kon vinden, maar het was erg onwaarschijnlijk dat ze voor het eind van het jaar voldoende geld kon verdienen en de familie Brandenburg wist dat.

'Aan de kant, juffrouw Pallas,' zei mevrouw Brandenburg. 'Het is voor alle partijen beter als u vandaag uit het appartement vertrekt.'

'Beter?' vroeg Lydia. 'Ik denk dat u beter zult slápen als u zich houdt aan de afspraak in het document dat u vorige maand getekend hebt.' Maar toen opnieuw een van de mannen een stapel stof neergooide naast haar matras, voelde ze een golf van pijn opkomen. Ze had die gordijnen met haar eigen handen genaaid, en nu werden haar geliefde bezittingen, symbolen wan alles wat ze bereikt had in de jaren nadat ze uit het Crakken-weeshuis weggegaan was, op de smerige straat gesmeten als een berg afgedankte troep. Misschien zou ze over een paar maanden echt weg moeten uit haar huis, maar ze zou het nu echt nog niet opgeven.

Toen zag ze hem aankomen. Voetgangers gingen aan de kant en kinderen stonden stil om te zien hoe een prachtige zwarte hengst in een vlotte draf naar hen toe kwam. Admiraal Eric Fontaine, gekleed in vol militair ornaat, compleet met epauletten en een hoge stijve boord, kwam haar redden. Met zijn felle ogen en zijn zelfverzekerde militaire houding was de admiraal het soort commandant dat binnendringende Perzische legioenen bij Thermopylae met een dreigende blik kon wegstaren. Hij was wat te getekend om te passen in het klassieke beeld van een knappe man, maar zijn donkere haar en zijn, door het buiten zijn, diep getaande gezicht deden zijn lichte grijze ogen glanzen als stukken ijs.

Lydia keek toe hoe het zelfvertrouwen van mevrouw Brandenburg wegvloog als herfstbladeren in een stevige stormwind. De neerbuigende blik verdween en werd vervangen door een kruiperig ontzag toen de admiraal dichterbij kwam.

'Mevrouw Brandenburg, misschien is er een misverstand gerezen over de voorwaarden van de overeenkomst die ik voor juffrouw Pallas heb opgesteld,' zei de admiraal, terwijl hij van zijn paard sprong.

Zijn toon was onberispelijk en beleefd, maar zijn woorden hadden een stalen kern.

Mevrouw Brandenburg streek een lok haar opzij die was losgeraakt en schraapte haar keel. Ze maakte een onderdanig buiginkje. ‘Goedemorgen, admiraal. Commandant. *Sir*.’

Burgers waren er dikwijls onzeker over hoe ze admiraal Fontaine precies moesten aanspreken, omdat hij commandant was van de marinewerf van Boston. Hij gaf er de voorkeur aan om met zijn militaire rang te worden aangesproken. Er werkten meer dan tweeduizend zeelieden en burgers bij de marinewerf en het was uitzonderlijk dat de admiraal Lydia ook persoonlijk kende. Het kantoor met vertalers was zijn idee geweest, en omdat kantoorruimte schaars was op de marinewerf waren ze in de ontvangstkamer net buiten zijn eigen kantoor geplaatst.

De uitdrukking op het gezicht van Lydia’s werkgever veranderde niet toen hij zijn blik over haar trieste stapeltje eigendommen op de straat liet gaan. ‘Het zou jammer zijn als u zou moeten lijden onder de consequenties van een onrechtmatige uitzetting. Juffrouw Pallas staat volkomen in haar recht als ze haar huidige woning gebruikt in de komende...’

De admiraal kon zich de details van het contract dat hij voor haar had uitgewerkt zo gauw niet meer herinneren, dus Lydia ging op haar tenen staan om hem in het oor te fluisteren: ‘In de komende vier maanden.’

‘... vier maanden,’ zei de admiraal. ‘En na die vier maanden mag ze nog...’

‘... nog twee weken gebruiken om het appartement te verlaten,’ fluisterde Lydia.

Admiraal Fontaine knikte. ‘Ze mag nog twee weken gebruiken om te verhuizen. Bovendien moet ze officieel bericht krijgen, houdt u dat wel in de gaten, want anders kunnen we het contract openbreken. Is dat duidelijk, mevrouw Brandenburg?’

Mevrouw Brandenburg moest erg haar best doen om haar gezicht in de plooi te houden. ‘Natuurlijk!’ zei ze monter. ‘U en ik zijn het helemaal eens over de gegevens die in de overeenkomst staan. Hélemaal eens! Het probleem is, dat juffrouw Pallas niet meewerkt aan de andere voorwaarden. In ruil voor de extra tijd om haar appartement te kunnen kopen, zou ze administratieve werkzaamheden voor meneer Brandenburg verrichten. Dat heeft ze niet gedaan en daarom móéten we wel tot actie overgaan.’

De admiraal keek naar Lydia. ‘Juffrouw Pallas? Is dat waar?’

Lydia probeerde de boosheid uit haar stem te houden. 'Ik heb al het administratieve werk gedaan dat van me werd gevraagd. Ik heb ook hun hond uitgelaten, hun boodschappen gedaan, op de kinderen gepast en de overhemden van meneer Brandenburg gestreken. Gisteravond ben ik niet ingegaan op mevrouw Brandenburgs uitnodiging om haar kinderen in bad te doen. Ik denk dat dat de oorzaak is van het probleem.'

De admiraal zei niets, maar richtte zijn priemende ogen op mevrouw Brandenburg in afwachting van haar antwoord. Toen dat niet onmiddellijk kwam, trok hij zijn eigen conclusie. 'Uw man heeft ingestemd met uitstel voor juffrouw Pallas omdat zijn oorspronkelijke plan onwettig was, en dat wist hij. De afspraak was dat juffrouw Pallas een béetje administratief werk zou doen. U kunt de overeenkomst niet opzeggen omdat u onredelijke eisen stelt aan juffrouw Pallas. Is dat duidelijk?' Tot dan toe had de stem van de admiraal kalm en redelijk geklonken. Toen een antwoord van mevrouw Brandenburg achterwege bleef, schoot zijn stem uit als een zweep. '*Is dat duidelijk, mevrouw?*'

Mevrouw Brandenburg maakte een sprongetje van schrik. 'Ja, natuurlijk!'

'Prachtig. Laat uw mannen de spullen van juffrouw Pallas terugbrengen naar waar ze horen. Ik hoef de rechten niet ter sprake te brengen die ze heeft als er schade aan haar bezittingen wordt toegebracht tussen hier en haar appartement.'

Het was een verklaring, geen vraag.

'Nee, *sir*.' Na een korte blik vol woede op Lydia gaf mevrouw Brandenburg de mannen opdracht om Lydia's eigendommen terug te brengen naar haar appartement op de derde verdieping.

Admiraal Fontaine steeg alweer op zijn paard toen Lydia naar hem toe liep om hem te bedanken. Dit was de tweede keer dat hij voor haar opgekomen was. Toen ze de eerste keer dat afschuwelijke rechterlijke bevel op haar deur geplakt vond, was ze in paniek geraakt en instinctief naar hem toe gerend om hem te vragen het haar uit te leggen. En hij had haar niet alleen de vele ingewikkelde juridische termen uitgelegd, maar ook aangeboden haar gratis te vertegenwoordigen bij de onderhandeling over extra tijd om haar appartement te kunnen kopen. Hoeveel werkgevers zouden tot zo'n daad van zuiver menselijk fatsoen komen? Lydia hield haar hand boven haar ogen, terwijl ze naar hem opkeek.

'Ik hoop dat het geen regel wordt dat u me, net als nu, op het laatste nippertje moet komen redden,' zei ze. 'U moet er wel schoon genoeg van hebben.'

‘Zeker. De volgende keer ga ik schreeuwen en vlucht ik de andere kant op.’

Lydia beet op haar lip. Ze was er nooit helemaal zeker van of hij een grapje maakte. Ze wilde antwoord geven, maar haar blik werd getrokken door een van de mannen die haar nachtkastje op zijn schouder hees en tegelijk een stapel beddengoed onder een dikke arm propte. Ze probeerde zich groot te houden, maar het deed pijn om te zien hoe onverschillig ze met haar spullen omgingen.

‘Neem maar een paar uur de tijd om op te ruimen,’ zei admiraal Fontaine. Eén mondhoek vertrok in een bijna onzichtbaar lachje. ‘Ik weet dat uw bijzondere eigenschappen u compleet nutteloos zullen maken bij het onderscheiden van de fijnere kneepjes van de marinebewapening tot uw bezittingen weer keurig op hun plek staan. Goedendag, juffrouw Pallas.’ Na een stootje met zijn hakken sprong het paard in draf, terwijl de admiraal de hengst weer in de richting van de marinewerf stuurde.

Lydia merkte op dat elk vrouwelijk oog in de hele straat gericht was op de admiraal. Ongetwijfeld was hij de meest populaire weduwnaar in heel Boston. In heel New England eigenlijk. Misschien zelfs in de hele Verenigde Staten, als je het heel precies zou willen zeggen. De admiraal was aantrekkelijk, maar hij was ook de meest formele man in Boston, bijna rigide in zijn correctheid. Karl had eens gezegd dat de marine zoveel stijfheid moest hebben gebruikt in zijn uniformen, dat het in de huid van de admiraal getrokken was. En al plaagde iedereen op kantoor haar met haar hopeloze heldenverering, Lydia had zich nooit iets in het hoofd gehaald over de admiraal. Ze had veel te veel ontzag voor hem om zich op haar gemak te voelen in zijn nabijheid.

Desondanks was ze dankbaar voor de tijd die hij haar gegeven had om haar eigendommen op hun plaats te zetten, want de admiraal had haar goed door. Orde was belangrijk voor Lydia, en ze haalde diep adem om rustig te worden voor ze de deur van haar appartement opendeed. Ze kromp ineem bij het zien van haar kleren die in een wanordelijke stapel op de bank lagen, maar de meubels stonden gelukkig weer waar ze hoorden.

Ze drukte een boek over de reizen van Lewis en Clark even tegen zich aan voordat ze het terugzette op de boekenplank. In de twee jaren dat ze bij de visfabriek had gewerkt, waren boeken haar enige luxe geweest. Het lawaai, de stank en de eentonigheid van het werk waren alleen draaglijk, omdat ze aan het eind van de dag met de onverschrokken ontdekkingsreizigers kon ontsnappen naar de wilder-

nis van de *Dakota Territories*. Of helemaal opgaan in haar boek over de architectuur in de hele wereld, met talloze tekeningen van kastelen, kathedralen en machtige forten. De boeken waren haar redding geweest in die sombere jaren en ze hanteerde ze voorzichtig, terwijl ze ze weer terugzette op hun plaats.

Haar flesjes zette ze op de vensterbank. Twee kleine brede flacons met parfum in het midden, met een pot huidcrème voor de koude winters in New England ernaast en een donkerblauw flesje met een drankje tegen hoofdpijn. Ze haalde de dop eraf en nam een slokje van de stroperige vloeistof, in de hoop dat die de barstende hoofdpijn zou verlichten die ze te danken had aan het vooruitzicht haar huis te zullen verliezen.

Ze hield het flesje in haar hand, terwijl ze uit het raam keek naar de straat beneden. Ze gaf er niet om dat ze elke dag twee trappen op moest, want waar vond je zo'n spectaculair uitzicht op de haven? Ze hield van elke verweerde bloembak langs de keurige winkels, van de boten van de kreeftenvissers die dobberden op het water, en van het geschreeuw van de meeuwen in de morgen. Door dit raam kon ze schepen de haven in en uit zien varen. Ze kwamen uit Antwerpen, Rotterdam, Cuba en Quebec. Sommige waren afkomstig van het glinsterende water van de Adriatische Zee, dat voor Lydia ooit een thuis geweest was. Het was jaren geleden dat ze verlangen had gevoeld naar het warme water rond de eilanden in de Middellandse Zee. Boston was nu haar thuis. Ze had geen enkele neiging om te gaan zwerven en ook geen behoefte om op avontuur te gaan buiten de buurt waar ze woonde en werkte. Dit was haar thuis en ze zou alles doen wat nodig was om dat zo te houden.

Tegen de tijd dat Lydia terugging naar haar werk was het al na de middag. Het was bijna twee kilometer lopen en ze was moe, omdat ze de tocht nu al voor de derde keer maakte op deze dag.

Willis zat er onmiddellijk bovenop. 'De admiraal had je wel mee terug naar de marinewerf kunnen nemen.' Daaruit bleek dat Willis niet zoveel inzicht had in het karakter van mensen, want admiraal Fontaine zou nooit iets doen wat een schaduw zou kunnen werpen op zijn onberispelijke reputatie. Paardrijden met een ongetrouwde vrouw achter zich op het paard viel ongetwijfeld in de categorie 'incorrect'.

'Hij was zo vriendelijk me wat tijd te geven om mijn appartement weer op orde te brengen,' zei Lydia, terwijl ze zich in haar bureaustoel liet vallen. Ze begon aan haar ritueel van het rechtzetten van haar woordenboeken, inktflesjes en foto's en wilde daarna aan het werk gaan, maar Karl en Jacob stonden allebei bij haar bureau.

‘Is alles in orde, Lydia?’ vroeg Karl vriendelijk, met een heel licht Noors accent in zijn stem.

‘Prima,’ zei ze met meer vertrouwen dan ze voelde. Vandáág was alles weer in orde, maar als ze geen zeshonderd dollar extra kon verdienen bevond ze zich in december weer in dezelfde situatie.

‘Kan ik iets doen om je te helpen?’ vroeg Karl. Iedereen op kantoor wist van de positie waarin ze verkeerde. Karl had al aangeboden haar vijftig dollar te lenen als dat zou helpen, maar Lydia zou dat nooit accepteren. Karl had een vrouw en vier kinderen, en die vijftig dollar vormden waarschijnlijk het enige spaarpotje dat hij had. Jacob had haar ook geld aangeboden, maar hij spaarde elk dubbeltje om zijn ouders en zijn zusters over te laten komen uit Salzburg.

‘Dank voor het aanbod, Karl, maar het komt wel goed,’ zei ze. Karl knikte en liep terug naar zijn bureau, maar Jacob bleef nog staan. Hij was als een broer voor haar, en ze kon haar gevoelens niet zo goed voor hem verbergen.

Hij hurkte neer naast haar stoel. ‘Je vertelt het me toch wel als het fout gaat, hè?’ vroeg hij zachtjes. ‘Vlak bij de visfabriek is een pension dat vrouwen toelaat, misschien kan ik je daar een plekje bezorgen.’

‘Op de een of andere manier krijg ik dat geld,’ zei ze met meer vertrouwen dan ze voelde. Ze kende het huis wel dat Jacob bedoelde en het spookbeeld dat ze zou terugglijden naar zo’n miserabel leven was te droevig om over na te denken. Ze trok de Russische krant naar zich toe en was blij te zien dat Willis een lijst gemaakt had van Engelse en Noorse oorlogsschepen, zoals ze had gevraagd. In de hoek had iemand de theeblaadjes opgeruimd die ze had laten vallen. Alles was weer normaal en als ze opschoot kon ze dit verslag nog klaar krijgen voor het einde van de dag. Misschien moest ze wel wat langer doorwerken, maar dat vond ze niet erg. Een kop thee zou helpen om haar energie op peil te houden gedurende de lange middag. Ze liep naar de tafel in de hoek en stond op het punt om een kop thee in te schenken toen de deur met een klap openvloog.

De meest eigenaardige en irritante man die Lydia ooit ontmoet had kwam het kantoor binnenstappen. Adonis. Ze wist dat hij Alexander Banebridge heette, hoewel ze dacht dat ze een keer gehoord had dat de admiraal hem Alexander Christian noemde.

Hij droeg zijn gala-uniform. Zijn blonde haar omlijstte een volmaakt gevormd gezicht dat heel goed van een hemelse strijder had kunnen zijn. Het opvallendst waren de ijzig blauwe ogen van de luitenant, boven onmogelijk hoge jukbeenderen.

‘Goedemiddag, allemaal,’ zei de luitenant, en hij wuifde even in de richting van de bureaus. Lydia kreeg een kort glimlachje toegeworpen, voor hij even op de deur van het kantoor van de admiraal klopte. Hij wachtte niet op antwoord, maar ging gelijk naar binnen en sloot de deur achter zich.

Willis onderdrukte een huivering. ‘Alleen bij het zien van de houding van die man word ik al nijdig. De rillingen lopen over mijn rug.’

Lydia probeerde haar lachen in te houden, terwijl ze met haar thee terugliep naar haar bureau. Ze wilde net gaan zitten toen ze beseftte dat er iets niet klopte. Haar Russische krant lag nog waar ze hem had neergelegd en de woordenboeken stonden keurig op een rij, precies in een hoek van vijfenveertig graden... maar de inktflesjes waren verplaatst. Ze zette ze altijd in dezelfde volgorde, eerst blauw, dan zwart, dan rood, maar nu stonden ze helemaal anders dan een paar ogenblikken geleden.

‘Heb jij aan mijn inktflesjes gezeten?’ vroeg ze aan Jacob. Hij keek haar aan alsof ze haar verstand verloren had.

‘Ik zou het lef niet hebben om de zorgvuldige rangorde van de voorwerpen op jouw bureau in de war te gooien,’ zei Jacob.

Lydia keek boos naar de gesloten deur waardoor luitenant Banebridge het kantoor van de admiraal was binnengegaan. Iedere keer dat die man op kantoor kwam, was er iets mis op haar bureau. Er lag een plaatje ondersteboven of haar woordenboeken stonden niet meer op alfabet. Ze had voortdurend gekeken naar de man die door hun kantoor liep, maar toch had hij het voor elkaar gekregen om te rommelen met haar spullen zonder dat zij het gezien had. Ze kneep haar lippen op elkaar, terwijl ze de inktflesjes weer goed zette, in de wetenschap dat ze zich anders toch niet zou kunnen concentreren.

‘Ik mag die man écht niet,’ mopperde ze zachtjes.

Karl keek op van het document dat hij zat te vertalen, aan de andere kant van de kamer. ‘Ik heb vreemde dingen over hem gehoord,’ zei hij. ‘Mijn zus woont in Vermont vlak bij de Canadese grens. Zij vertelde dat de gouverneur van Vermont een brug wilde bouwen om zijn gebied met Canada te verbinden, maar dat die Banebridge opdook en bezwaar aantekende. Toen de gouverneur weigerde de bouw stop te zetten, stapte de werkploeg op die ermee aan het werk was. De gouverneur verving hen door een nieuwe ploeg, maar een week later verscheen Banebridge en de tweede ploeg zegde ook het dienstverband op. Daarna was er geen bouwvakker meer in de hele staat die de klus op zich wilde nemen.’

Lydia keek onderzoekend naar Karls ernstige gezicht. Wat voor macht had hij om een complete werkploeg zo te intimideren dat ze hun werk in de steek lieten? Fysiek leek luitenant Banebridge niet groot genoeg om iemand te bedreigen. Hij was niet zoveel groter dan zij, maar toch had hij een gevaarlijke uitstraling. Een panter was ook niet verschrikkelijk groot, maar er was geen dier in de wildernis dat ruzie met hem wilde.

‘Waarom zou Adonis bezwaar hebben tegen een brug naar Canada?’ vroeg Jacob.

Karl haalde zijn schouders op. ‘Wie zal het zeggen? Het jaar daarop verloor de gouverneur de strijd om herkozen te worden en die brug werd nooit gebouwd.’

Lydia keek peinzend naar haar inktflesjes; de zon die door het raam naar binnen scheen, bracht een kleine schittering op hun glanzende glazen oppervlak. Ze durfde het eigenlijk niet te vragen, maar het kwam eruit voor ze het kon tegenhouden. ‘Heeft luitenant Banebridge weleens aan de spullen op jullie bureau gezeten?’ vroeg ze aan Jacob.

‘Er ligt niets op mijn bureau dat de moeite van het stelen waard is.’

Lydia schudde haar hoofd. ‘Hij heeft nooit iets gestolen,’ zei ze. ‘Hij verplaatst dingen. Hij zet mijn pennenbeker waar hij niet hoort, of draait een woordenboek ondersteboven. Dat soort dingen.’ Ze keek Karl en Willis aan om te zien of die iets dergelijks hadden meegemaakt, maar kreeg geen bevestiging. Gefrustreerd stak ze haar handen in de lucht. ‘Ik heb nooit één woord gewisseld met die man, waarom moet hij nou juist mij hebben?’

‘Omdat je mooier bent dan Willis?’ kwam Jacob met een oplossing. ‘Misschien heeft Adonis een oogje op je.’

Lydia rolde met haar ogen. Ze vond zichzelf aantrekkelijk genoeg, met de rode gloed in haar donkere haar en de zachtbruine ogen waar ze vaak een compliment voor kreeg, maar ze kwam niet in de buurt van de stralende glans van de volmaakte luitenant Banebridge. ‘Mannen zoals hij zijn niet geïnteresseerd in gewone stervelingen,’ zei ze. ‘En bovendien, als een man gevoelens voor me heeft, moet hij de kasten in mijn appartement schilderen. Dát zou nog eens indruk op me maken.’ Ze keek opnieuw nijdig naar de gesloten deur van admiraal Fontaines kantoor. Hoe was het mogelijk dat die man haar uit haar evenwicht bracht, alleen maar doordat hij door haar kantoor liep? Er was geen enkele band tussen hen, afgezien van zijn vreemde gewoonte om iedere keer dat hij de admiraal kwam opzoeken met zijn vingers aan de spullen op haar bureau te zitten.

Aan de andere kant, zelfs admiraal Fontaine was telkens in een slecht humeur als de man zijn schaduw geworpen had over hun kantoor. Misschien had luitenant Banebridge er gewoon een gave voor om tweedracht te zaaien overal waar hij kwam.